

отока въ една „изгубена“ кърпа за брисане лице, чифтъ вълнени ржкавици и още нѣкои дреболии. Презъ деня, като се прибирахме набърже, азъ съмъ натурялъ всичко, кой знае какъ въ тоя джебъ, който никога не ми служеше, защото бѣ всѣкога покритъ отъ пояса. Краятъ бѣше единъ гръмовитъ смѣхъ, като забравяхме всѣка предпазливостъ.

Следъ полунощъ ние стигнахме гонения пунктъ и се нахвърляхме почти единъ върху други въ една тѣсна стаичка. Калканжията, славенъ хъшъ, одринчанецъ, ме дръпна за кепето:

— Легни до мене, ще ти кажа нѣщо.

И той почна да ми разказва единъ отъ многобройнитѣ си „масали“ за Павле-кап'танъ, оригиналенъ нашъ другаръ, като същевременно работѣше нѣщо съ ржце. Подиръ малко той подава въ тъмнината:

— Дръжъ. Виждамъ, че не те хранятъ трици.

— Но. . . какво е това!

— Яжъ, бе. Като не виждашъ съ очитѣ, гледай съ устата. Икрамъ ти правя, обѣлано го давамъ.

— Яйце! Отде го взе, Калканжи?

— Отъ последната станция. Двенки: едното тебе, едното мене. Бѣха въ полога на кокошкитѣ. Сварихъ ги съ попарника.

Ние спимъ, протегнали измокрени нозе къмъ огнището. Насъне азъ чувствувамъ силна болка въ нещастната си лѣва нога. Но тоя пжтъ безпокойството е долу. Огъньтъ не само изсуши, но и спържи царвула ми. Азъ се понадигамъ въ просъница и протѣгамъ ржка. Тукъ, тамъ — най-сетне намирамъ кукичкитѣ, развивамъ вървитѣ и захвърлямъ изутия царвулъ. Почти успокоенъ, азъ заспивамъ отново.
